

Geachte ministers, Geachte aanwezigen, Beste vrienden,

Vlaanderen,

We kunnen...

Dat is ook vandaag weer gebleken. Met een vijfhondertal mensen zijn we vandaag samen geweest: verenigingen en organisaties uit heel Vlaanderen en Brussel, politici, ambtenaren, werkgevers, journalisten, academici, sympathisanten. Vrouwen en mannen, jongeren en ouderen, professionelen en vrijwilligers, mensen van verschillende afkomsten en met verschillende overtuigingen.

We hebben onze kennis, onze meningen en onze energie ook, samengebracht om na te denken over de toekomst. Het blijft natuurlijk niet bij nadenken alleen. De toekomst, daar moeten we aan werken. En daar werken we met ons allen hard aan, dag na dag. Daarom is het goed om te weten dat we er niet alleen voor staan. Er is veel werk, maar we **kunnen** het aan. "I have a dream" zei Martin Luther King ooit. Ook wij durven dromen, en we gaan door tot de samenleving van onze dromen werkelijkheid is.

We durven optimistisch zijn, ja, ook al kennen we de harde werkelijkheid. We weten dat onze kinderen nog te vaak onterecht in het beroepsonderwijs terecht komen. We weten dat we oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheid, we weten dat veel etnisch-culturele minderheden werken onder hun niveau. We zien dat de beeldvorming in de media nog te wensen overlaat.

Maar we willen, zullen en kunnen dit ombuigen. Als ik zie wat een enorme kracht, wat een potentieel en wat een engagement er enkel al in deze zaal bijeen zit, dan weet ik dat we deze slechte cijfers kunnen omdraaien. Laat ons er een ander cijfer op plakken : **10%**!

10% is ongeveer ons aandeel in de bevolking in Vlaanderen. Dus moeten er ook 10% etnisch-culturele minderheden te vinden zijn op de schoolbanken van het ASO en in de aula's van de universiteiten. 10% etnisch-culturele minderheden in de bedrijven, op alle niveaus en alle sectoren. 10% etnisch-culturele minderheden in de theaterzalen, 10% in adviesraden en Raden van Bestuur, 10% etnisch-culturele minderheden op ons televisiescherm, 10% bewoners van villawijken. Waarom niet? We vragen toch gewoon

representativiteit, niets meer, maar vooral niets minder. Dat is trouwens niet enkel in het belang van de minderheden. De krapte op de arbeidsmarkt neemt toe, de kosten van de vergrijzing lopen op. De samenleving heeft ons nodig! Vlaanderen kan zich niet langer permitteren om onze talenten te verkwisten.

10% is ons streefdoel! Het is meer dan een cijfer, een droge statistiek. Achter die 10% gaat een verhaal van mensen schuil, mensen van vlees en bloed, zoals u en ik.

Neem nu Natasja. Ze verblijft in 2015 precies 8 jaar in België. Ze studeert in het laatste jaar algemeen secundair onderwijs. Hoewel ze het in het begin moeilijk had, hadden de leerkrachten al snel door dat ze heel getalenteerd was. Ze kreeg extra begeleiding en ook binnen de gewone lessen kreeg ze, zoals alle leerlingen, onderwijs op maat. Vandaag – in 2015 – studeert ze voor haar examen geschiedenis. Daarin leert ze onder andere over de onderlinge beïnvloeding en verrijking tussen verschillende culturen.

Of neem Tashi. In 2015 is hij al enkele jaren aan het werk. Bij de Vlaamse Overheid. En hij is niet de enige. Etnisch-culturele minderheden zijn bij de overheid in gelijke mate vertegenwoordigd als in de maatschappij. En niet alleen bij het onderhoudspersoneel! Het feit dat Tashi zijn diploma niet in Vlaanderen haalde, vormde geen probleem bij zijn aanstelling. Zijn werkelijke competenties en ervaring gaven bij de aanwerving de doorslag.

Dan hebben we Koen. Net 18 geworden in 2015. Wanneer hij – apetrots – zijn rijbewijs gaat afhalen in het stadhuis, is hij blij verrast door de vlotte bediening. Dat de dame achter het loket een hoofddoek op had, is hem niet eens opgevallen. Thuis, op school en in de jeugdbeweging heeft hij geleerd wat respect voor diversiteit is. Hij staart zich dus niet blind op uiterlijke tekenen. De dame achter het loket doet haar werk onpartijdig, daar gaat het toch om?

Karima, jij bent de laatste van wie ik de toekomst zal schetsen. Jij hebt het helemaal gemaakt. Jij bent in 2015 minister. Al vroeg kreeg je zin om actief te zijn. Je was – en bent nog steeds – lid van een etnisch-culturele vereniging. Je ervaring in die vereniging hielp je verder op de participatieladder te klimmen. Je werd met open armen ontvangen in de vakbond en in het oudercomité van de school van je kind. In de politiek werd je niet

enkel ingezet als stemmenkanon. Je talenten werden naar waarde geschat, en dat heeft je gebracht waar je nu bent, minister.

2015. Vroeger mag ook natuurlijk.

Ja, beste vrienden, we durven dromen. We durven dromen, omdat dat de enige manier is om vooruit te blijven gaan. Hoe moeizaam het soms ook gaat. We kunnen en zullen als verenigingen en individuen de toekomst van onze dromen maken. We zullen dat niet alleen doen, maar samen met anderen. We willen wel zelf het voortouw nemen. We vragen geen betutteling. We willen niet geëmancipeerd *worden*. We gaan zelf onze talenten uitspelen en onze plaats opeisen in deze samenleving.

En daar zijn we al mee bezig:

Onze verenigingen begeleiden kinderen en hun ouders naar betere schoolresultaten. We zetten langdurig werkzoekenden terug op weg naar een opleiding of een job. We leiden mensen op om in adviesraden te zetelen, en daar meer te zijn dan alibi-ali's. We begeleiden ouderen naar een zinvolle oude dag in Vlaanderen. We brengen mensen van verschillende afkomsten dichterbij elkaar. We leren jongeren omgaan met de media, en zelf media maken. Enzovoort, enzovoort.

We informeren, sensibiliseren, activeren, mobiliseren. We geloven dan ook dat we de overheid iets kunnen bieden. En we reiken hen de hand. Als de overheid het ernstig meent met de emancipatie van etnisch-culturele minderheden, kunnen we samenwerken. De allochtone organisaties moeten de middelen krijgen om van onderuit aan emancipatie te werken. Dat moet een strategische optie zijn van de volgende Vlaamse Regering.

Zoals ik al zei, we kunnen het niet alleen. De overheid heeft een grote verantwoordelijkheid. Ze moet de regels, beperkingen en vastgeroeste gewoontes opruimen die onze emancipatie tegenhouden. We verwachten een ambitieus beleid, waarin bindende streefcijfers een leidraad zijn. Antidiscriminatie, onderwijs, werk en media zijn sleuteldomeinen. Maar ook wonen, welzijn en cultuur moeten niet onderdoen. Empowerment is een rode draad.

Ik zal onze specifieke prioriteiten niet meer herhalen: die zijn vandaag al verschillende keren aan bod gekomen. Ik wil er één ding aan toevoegen. Laat minderhedenbeleid een prioriteit zijn. Geen portefeuille die in 10 stukken wordt gehakt en verdeeld over verschillende ministers. Nee, een prioriteit, gedragen door de hele Regering. Trommels en trompetten vragen we niet, wel ambitie en actie. Daarom eisen we een masterplan minderheden. Na 4 jaar is de huidige Vlaamse Regering er niet in geslaagd een strategisch plan op tafel te leggen. De volgende Regering moet dat beter doen. Vanaf jaar 1 van de legislatuur. Het masterplan zet de bakens uit voor de toekomst. Het is een plan dat de lat hoog legt, maar ook heel precies aangeeft hoe we allen samen over die lat gaan springen. Een vodje papier volstaat dus niet. Het masterplan dat wij vragen, moet het kader moet zijn van concrete en doortastende acties. Mét resultaten.

Enkel op die manier, met stevige ambitie, harde acties en sterke samenwerking kunnen we komen tot onze 10% deelname in alle geledingen van de samenleving. Vlaanderen, wij kunnen! Niet langer met drie weifelende puntjes er achter. Maar met een dik vet uitroepteken!

Naima Charkaoui, coördinator Minderhedenforum

